

Прозріння

Борис Олійник

Вже триста з гаком
штатні муедзини
(Не з мусульманських, а з тутешніх крес)
Так гучно скімлять у кущах калини
Над крученою долею України,
Що, схоже, мають з того
інтерес.

Часи мінялись,
а вони – однакі,
Хоч починай із чистого листа:
То жебрали маєтність у поляка,
То плакались цареві за невдяку,
При цім обом цілуючи хреста.

А вже народ любили – до невтерпу!
(Зазвичай нишком, щоб не чув москаль).
Та косували масно на Мазепу:
– Ну вже ж і півень, цей старий... мастак!
Що дівці б ще – на гульки до світанку,
Воно ж, старе, звело її в коханки.

При гетьману ж – до смертного одра! –
Клялись Україну боронить запекло.
Але не встигло й гримнуть з-за бугра, –
Умить Петрові продали
Мазепу,
Як той навзаєм –
клятого Петра.
А сам гайнув зі шведами подалі,
Лишивши славних козаків... на палі.

Сидить козацтво над Дніпром ревучим.
Вже й швед цікавиться зоддаєки:
– Воно на палях... ніби й не з руки?
– А нам, – відповідають, – ніби й зручно:
І видно все, аж ген, поза Батурин.

І так же ловко плачуть там бандури!

...Віки пливуть,
А штатні примазенки
В Європі бродять, як і при Мазепі,
Випрошуючи кусень “під народ”.
Та назирають:
скільки хто їм кине
У шапку.
І, загрібши до полтини,
Поза народ
несуть у свій вгород.

Уже ж і воля їм далась, як путнім,
Уже й в Центральній Раді прорекли,
Що ми, пак, суверенні й самобутні,
Та, лиш з Оки гармати заревли, -
Дітей послали умирать під Крути,
Самі ж на закордоння потягли
Оплакувать “безвинно незабутніх”.

І, повернувши із країв замежних,
Уже й тепер - в посутньо незалежній!
Так само плачуть у кущах калини
Над страдницькою долею Вкраїни.
Та лічать до останньої полтини,
І хто, і скільки їм “на сльози” кине.

Та все до Круг женуть, як на пожежу,
Де на могилах
в жалобних одежах
Такі плачі витискують з грудей,
Що вже й народ
по оба побережжя
Замислився:
- А хто ж послав дітей
На вірну смерть, у пазурі ведмежі?

Доскіпуються - і не без причин:
То доки ж слухати оцих манкуртів,
Що кинули дітей на смерть під Крути

Та ще й ридають,
гейби не при чім?!

Чи думають, що нам одбило пам'ять?
Що ми й донині сидимо на палях?
Чи, може, сподіваються вони,
Що нас навік бандурами приспали?
Егей, лукаві, – хай громи вас палять:

Ми вже давно прокинулись,
пани!
Ми вже давно пронизуємо оком
Всю темінь ваших душ,
до глибини
Проїдених, як шашелем, пороком.

Над вами помсти нависає крук.
І, доки сонце обертає круг, –
Вам кам'яніть довічно на колінах,
Вимолюючи прощу у невинних...
Та чи простять вам – вбиті –
із-під Крут,
Якими ви прикрили підлі спини,
За смерть дітей купуючи Україну?!